

BÉKÜLJETEK MEG AZ ISTENNEL
(SARKAD-ÚJTELEK, 2021. FEBRUÁR 7.)

Az istentisztelet meghallgatható a
<https://sarkadujtelek.reformatus.hu/index.php/istentiszteletek/igehirdetesek>
vagy a <https://www.facebook.com/refsarkadujtelek> oldalon.

Tükör: Lk 10,27. v.
Lekció: Zsolt 95,1-6. v.
Textus: 3Móz 3,1. v.
Énekek: 65/1; 272/1-6; 164/1; 251/1; 469/1-5;

OLVASMÁNY: Zsoltárok könyve 95. rész 1-6. verse:

„Jöjjetek, örvendezzünk az ÚR előtt, ujjongjunk szabadító kősziklánk előtt! Menjünk eléje hálaadással, ujjongjunk előtte énekszóval! Mert nagy Isten az ÚR, nagy király minden isten fölött. Kezében vannak a föld mélységei, a hegyek ormai is az övéi. Övé a tenger, hiszen ő alkotta, a szárazföldet is az ő keze formálta. Jöjjetek, boruljunk le, hajoljunk meg, essünk térdre alkotónk, az ÚR előtt!”

Igehirdetés előtti imádság:

Urunk, dicsőítünk Téged, hogy szilárd meggyőződésünk lehet: Nincs más Isten rajtad kívül, Tiéd a menny és Tiéd a föld! Szeretnénk mindig boldogan ujjongani Neked, de megvalljuk, hogy nem vagyunk készen rá. Lelkünket nyomasztja a földi élet sok nyomorúsága, betegsége, kudarcok sorozata. Azt látjuk, hogy a Sátán nem nyugszik, hanem mindent és mindenkit meg akar rontani, tönkre akar tenni. Mi sem tudunk elmenekülni előle, ha Te nem őrzöl meg, és nem könyörülsz rajtunk. De hozzád kiáltunk, jöjj és segíts meg minket! Nyisd meg fülünket és szívünket a Te Igéd, Kijelentésed előtt. Gyógyítsd meg életünket, hiszen egyedül Rád várunk, Tőled kérjük el az életünk áldásait. Urunk, kérünk, ajándékozz meg örömmel ezen az istentiszteleten! Ámen

IGEHIRDETÉS ALAPIGÉJE:

Mózes 3. könyve 3. rész 1. verse:

„Ha valakinek az áldozata békeáldozat, és marhát akar áldozatul bemutatni, akár hímet, akár nőtényt, csak hibátlant áldozzon az ÚR előtt.”

Szeretett Testvéreim!

A héten a Bibliaolvasó Kalauz útmutatása szerint Mózes 3. könyvét kezdtük el olvasni. Az ókori, ószövetségi istentiszteletek rendtartásáról olvasunk napról napra. Olyan szertartásokról olvasunk, amelyeket ma, mivel a jeruzsálemi templomot lerombolták a rómaiak, még a zsidók sem gyakorolnak ebben a formában.

Kell ezt nekünk olvasni? Kell nekünk ezzel foglalkozni?

Ezek a törvények, rendszabályok arról szóltak, hogyan tanult meg Isten népe az Isten útján járni. Hogyan tanulta meg az élő Istent tisztelni, szolgálni, vele együtt élni, tervezni, vagy ha eltávolodott tőle, hogyan talált újra rá.

A kisbabák jutottak az eszembe, akiket anyyi mindenre meg kell tanítani, hogy mire felnőnek, azok természetesen legyenek. Emlékszem, amikor már több foga is volt egyik vagy másik gyermekünknek, és feleségem még etette őket, nem egyszer elhangzott: ne csak lenyeld, rágd is meg az ételt. Később már ez természetes volt. De még jóval nagyobb korban is, amikor valamiért siettek az evéssel, szólt a Feleségem: rágd meg az ételt.

Nem gyakran kellett ilyet mondani, de előfordult. Talán azért maradt meg az emlékeim között ez, mert nagyot derültem rajta, amikor egy nagy családi összejövetelen ugyanezt hallottam egy sógornómtól, ahogy tanította a kis gyermekét enni: Rágd meg, ne csak lenyeld.

Az ószövetségi rendtartások segítenek átvenni, megtanulni azt a lelkületet, azt a szemléletet, amivel Isten elé járulhatunk, amivel Istent szolgálhatjuk. Azt látjuk, hogyan tanította Isten az ószövetségi Istent kereső embereket Istent tisztelő életet élni.

Abban az időben az áldozat bemutatása hozzátartozott az istentiszteletekhez. Különféle áldozatokat mutattak be Istennek, s ezeknek egyenként meg volt a maguk szerepe. Mózes 3. könyve 3. és 7. részében a békeáldozatról van szó. Ez az áldozati forma a legáltalánosabb áldozati forma volt. A lényege, hogy az áldozati állat egy részét az oltáron elégették, míg a nagy részét közös étkezés során, egy asztalnál ülve megették. Talán ez hasonlítható legjobban a mi vasárnapi istentiszteleteinkhez. Mert a lényege ez: együtt vagyunk az Isten színe előtt. Egy asztalhoz telepünk az élő Istenhez. Együtt étkezünk az Istennel. És közben rendbe tesszük a kapcsolatunkat Istennel.

Most, a járvány ideje alatt sok helyen elmaradtak a nagy családi, baráti találkozások. Ezekben a találkozásokban sok öröm, de sajnos nem egyszer sok feszültség is van a különbözőségek miatt.

A békeáldozatnak a célja az volt, hogy örömmel találkozzanak az Istennel, és meg is béküljenek vele. Együtt legyen a család, a közösség Isten előtt, és Isten előtt meg is béküljenek egymással. Azért békülhettek meg egymással, mert megbékültek Istennel.

Sámuel első könyve békeáldozattal kezdődik. Elkána és családja Isten előtt fogyasztja el a békeáldozatát, de közben keserűség, veszekedés van. Elkána kedves felesége, Anna azonban a békeáldozat során megbékélt Istennel. Felállt az asztaltól, és hosszú, csendes imádságban kiöntötte lelkét az ÚR előtt. Kisírta fájdalmát, könyörgött Istenhez, majd erős fogadalmat tett, hogyha Isten megajándékozza gyermekkel, akkor az első gyermeket Isten szolgálatára szenteli oda. És megbékélt Istennel. Nem zúgolódott tovább, nem panaszkodott. Isten kezébe tette a sorsát és Isten kezéből fogadta el az életét, úgy ahogy van. Ezzel pedig nemcsak Istennel békült meg, hanem a teljes családjával, a családon belüli riválisával is.

A békeáldozat ilyen formában lelket gyógyító istentisztelet volt. Olvasunk arról, hogy a nép gyászában, kudarcában is békeáldozatot mutatott be Istennek. Miért, URam? Miért kell ezen keresztül mennem? Miért próbálsz meg így az életemet? Miért engedted, hogy vereséget szenvedjünk, kudarcot valljunk? De nem az Istent vádolták. Nem az Istenre haragudtak, hanem megalázták magukat Isten előtt:

Legyen meg a Te akaratod!

Békeáldozatot tartottak akkor is, amikor egyszerően hálát adtak Istennek mindazért a jóért, amivel megajándékozta őket. És a közös asztalnál arról beszélgettek, hogy milyen jó volt hozzájuk az Isten. Milyen sok jót tett már őseikkel, és milyen sok jót tett velük is az Isten.

Békeáldozatot mutattak be, amikor learatták a gabonát, amikor betakarították a szőlőt, az olajfa termését és minden gyümölcsöt. Hálát adtak Istennek, hogy megáldotta, megajándékozta őket. Bármilyen volt is a termés. A békeáldozat során egyszerre hálát adtak, és kérték is Isten áldását a jövőre nézve. Ebben pedig benne volt, hogy annak örültek, azt köszönték meg, amit Isten adott.

Gyermekkorunkban egy keresetből élünk, mivel édesapám nem tudott a betegsége miatt dolgozni. Édesanyám pedagógus volt, de mivel templomba járt, és a gyermekeit is templomba járatta, ezért büntetésből nem léptették elő a fizetésében. Emlékszem arra a keserves napra, amikor édesanyám hazajött és az addig visszafojtott keserősége otthon zokogásban tört ki. Órákon át panaszkolta, sírta, jajgatta, hogy a kezdő pedagógusok is magasabb fizetést kapnak, mint ő. És már nem bírja a megaláztatást, a szégyent, hogy sok év óta egyedül az ő fizetését nem emelik. Amikor lecsendesedett a sírása, édesapám, aki addig csak hallgatott, csendben megszólalt: Ne vétkezz az Isten előtt! Hát nem ő gondoskodik rólunk? Adj hálát azért, hogy el tudsz tartani minket akkor is, amikor én nem tudok dolgozni.

Édesanyám akkor sokáig hallgatott. Nem tudom, hogy mi ment végbe a lelkében. Mi gyermekek szorongva kuporogtunk a csendben. Egyszer csak édesanyám erős, csengő hangon imádkozni kezdett, és megköszönte Istennek, hogy ennyi fizetése is lehet. Hálát adott Mennyei Atyánk gondviseléséért, és kérte, hogy a jövőben is Ő gondoskodjon rólunk. Megbékélt az Istennel.

Hónap eleje van, sokaknak a fizetés ideje, másoknak pedig már a következő nyugdíj várásának ideje. El tudjuk-e mondani Istennek: Köszönöm, Istenem azt, amit adtál. Annyit köszönök meg, amennyi van, és rád bízom az életem, rád bízom a sorsom a jövőben is.

A békeáldozat az Isten előtti megbékélés alkalma volt. Úgy, hogy hálát adtak Istennek a bőség idején és az ínség idején is. Ebben a hálaadásban benne volt a reményesség: Isten, aki eddig velünk volt, velünk lesz ezután is. Benne bízva éljük tovább az életünket, várva a segítségét.

A békeáldozathoz hozzátartozott az öröm. De nem az a fajta öröm, hogy nekünk mindig vidámnak kell lenni, és a keresztyén soha nem lehet szomorú. Vannak, akik azt mondják, hogy az istentiszteletnek mindig vidámnak kell lenni. De ez nem így van. Az öröm van, amikor könnyekkel vegyül. A békeáldozat öröme abból fakad, hogy szeretem az Istent, aki velem van. Szeretem az Istent, aki megvigasztal. Szeretem az Istent, aki nem hagyott egyedül. Szeretem az Istent, aki tegnap és ma és mindörökké ugyanaz. Ő velünk lesz a jövőben is. Ezért mindent elé hozok, és mindent neki köszönök meg.

A békeáldozatban benne van az a meggyőződés, hogy egyedül az ÚR a mi Istenünk, és nem keresünk más isteneket, nem fogunk az Isten törvényével ellentétes megoldásokkal segíteni magunkon.

Jézus Krisztusnak adjuk magunkat és az ő akaratát tartjuk helyesnek, igaznak. Általa békülünk meg Istennel, és benne bízva bízunk rá életünket az élő Isten döntéseire.

Hogyan tartsuk hát hétről-hétre az istentiszteleteinket? Erre ad példát néhány Ige a Szentírásból, emlékeztetve minket, ahogy az anya figyelmezteti gyermekét:

„Állj meg, és gondold meg Isten csodáit!” – olvassuk a Jób 37,14-ben. — „Adjatok hálát az ÚRnak, mert jó, mert örökké tart szeretete!” (1Krón 16,4)

„Hangosan kiáltok az ÚRhoz, hangosan könyörgök az ÚRhoz. Kiöntöm előttem panaszomat, elmondom neki nyomorúságomat.” (Zsolt 142,2-3) — „Körülfontak a halál kötelei, a sírtól való rettegés fogott el engem, nyomorúságban és bánatban vagyok. De az ÚR nevét hívom segítségül: Ó URam, mentsd meg életemet!” (Zsolt 116,2-3)

„Nyomorúságomban az ÚRhoz kiáltottam, segítségért kiáltottam Istenemhez.” (Zsolt 18,7)

„Békében fekszem le, és el is alszom, mert csak te adod meg, URam, hogy biztonságban élhessek!” (Zsolt 4,9)

Az egyik legkülönösebb alkalomról, amely megmutatja a békeáldozat lényegét, a Nehémiás könyvében olvasunk: Amikor Isten törvényét hallva összetört szívvel bánkódni és sírni kezdett a nép, mert belátták, hogy milyen távol van az életük Isten törvényétől, akkor így szóltak hozzájuk a nép vezetői: „Menjetek, egyetek jó falatokat, igyatok édes italokat, és juttassatok belőle azoknak is, akiknek nincs, mert a mi Urunknak szent napja ez. Ne bánkódjatok, mert az ÚR előtt való öröm erőt ad nektek!” (Neh 8,10)

A békeáldozat bemutatására nem Istennek, hanem Isten népének volt szüksége. Ahogy az istentiszteleti közösségre, az imádságra, az Isten előtti hálaadásra és könyörgésre is nekünk van szükségünk. Nekünk van szükségünk arra, hogy megbéküljünk az Istennel, és oda tudjuk vinni Isten elé a bűnvallásainkat, a szorongásunkat, a panaszainkat, a lelki küzdelmeinket és mindenekelőtt az Istent dicsőítő hálaadásunkat is. Ezért jövünk össze vasárnaponként istentiszteletre.

A törvényben azonban van egy útmutatás, amire oda kell figyelni: Teljes szívvel vegyél részt benne! Ne csak ímmel-ámmal, hanem odaadással vegyél részt benne.

A legjobbat add oda! Az Isten elé vitt áldozatnak épnek és hibátlannak kellett lennie. Mert ezzel dicsőítették és becsülték meg Istent. Ne csak a maradékot vidd Istennek, a feleslegest, amivel már úgysem lehet mit kezdeni, nem lehet másra hasznosítani. Az istentisztelet ideje nem a maradék idő. Nem arra van, hogy megyünk, mert most úgy sincs mit csinálni. A békeáldozat céljára nem lehetett vak, törött lábú, nyomorék állatot vinni. Malakiás próféta így fedtte a népet: „az ÚR asztalát lebecsülitek. Mert vak állatot hoztok áldozatul, és nem tartjátok rossznak. Sántát vagy bénát hoztok, és nem tartjátok rossznak. De vidd csak azt a helytartónak: kegyes lesz-e hozzád, és szívesen fogad-e? - mondja a Seregek URa.” (Mal 1,7-8)

Mit jelent ez a mi esetünkben? Azt, hogy az Istennel való találkozás elsőbbséget élvez. Amit Istennek szánunk az időnkéből, az erőnkéből, a vagyonunkból, az

elsőbbiséget élvez. Nem a maradékot, nem a feleslegest adjuk Istennek, amivel már úgysem tudunk mit kezdeni, hanem ebben is áldozatot hozunk. Istennek mindentől a legjobbat törekszünk adni. Mert közösségben akarunk lenni vele, mert szeretni akarjuk őt! Mert imádjuk Őt.

Ha Istené a szívünk, akkor elhagyunk minden babonát, mágiát, kételkedő beszédet, nyereségvágyat, és a szívünket teljesen Neki adjuk. Benne bízva élünk és minden jót Tőle várunk. Nem félünk a törvénye, akarata szerint élni akkor sem, ha körülöttünk senki nem akar Isten törvénye szerint élni. Mert számunkra a Szentháromság Isten szeretete mindent megelőz. Jézus Krisztus váltott meg, életét adta értünk, csakhogy mindig közel lehessünk az Istenhez. Hálából neki adjuk magunkat. És mindentől a legjobbat akarjuk Neki adni, hogy kimutassuk: mennyire tiszteljük és szeretjük Őt.

De még ehhez is meg kell békülnünk Istennel, hiszen nem vagyunk rá képesek, hogy mindig, mindenkor a legjobbat adjuk. De jövünk hétről-hétre, Isten Szentlelkének segítségével alázatosan Isten elé járulva. És magasztaljuk Istent, aki jó, akinek szeretete örökké megmarad, akinek kezébe tesszük életünket. Urunk, a legjobbat akarjuk Neked adni. Mert minden jó és tökéletes ajándék tőled származik. Legyen áldott örökké a Te szent neved! Ámen

Hálát adunk Néked Mennyei Atyánk, hogy háborgatás nélkül jöhetünk össze istentiszteletre.

Imádkozunk azokért a testvéreinkért, akik csak titokban gyűlhetnek össze, mert házájukban üldözik őket hitükért. Imádkozunk azokért a keresztyénekért, akiknek templomát, istentiszteleti helyét az elmúlt évben vették el, vagy rombolták le, robbantották fel, szerte a világon. Könyörülj rajtuk, és segítsd meg őket, hogy legyen lehetőségük összegyűlni, együtt imádkozni, Igéd által és egymás hite által is erősödni.

Könyörgünk azokért a testvéreinkért, akik kórházi kezelés, betegségük vagy szereteteik betegsége miatt, vagy a megszűnni nem akaró járványtól való félelem miatt nem tudnak ma istentiszteletre menni. Áldd meg őket azzal, hogy tapasztalják életükben a Te jelenlétedet és áldásaidat, amikor testben talán egyedül, de lélekben mégis a Te néped közösségében járulnak szent színed elé.

Urunk, köszönjük Neked, hogy napról-napra, hétről-hétre megbékélhetünk Veled. Hálát adunk gondviselésedért, hűségédért, kedves figyelmességeidért, amelyekkel meggazdagítod, megörvendezteted életünket. Könyörgünk, segíts minket életünk küzdelmeiben!

Imádkozunk, Urunk, az áldott állapotban lévő édesanyákért! Könyörülj rajtuk, hogy egészségben szülhessék meg gyermeküket. Őrizd meg őket a járványtól, vagy ha már beleestek a járványba, őrizd meg kérünk magzataikat, hogy mégis egészségesen születhessenek meg.

Könyörgünk, Istenünk, áldd meg mindazokat, akik a járvány leküzdéséért fáradoznak. Add meg, kérünk, hogy országunkban is és minden más országban visszaszoruljon a járvány, meggyógyuljanak a betegek, a kórházban, lélegeztető gépen levők is.

Vezesd, kérünk, vezetőinket, hogy Szentleked megtisztító fegyelme alatt állva kormányozhassák a rájuk bízottakat.

Imádkozunk hozzád, Megváltó Krisztusunk, légy irgalmas népünkhöz, városunk lakóihoz. Áraszd ki kegyelmedet, hogy sokan eljussanak a bűnbánatra és a Te bűnbocsátó kegyelmed megismerésére, az üdvösségre.

Imádkozunk azokért, akik keresztyén életükben elbuktak, mélységbe kerültek. Add, hogy ne ragadjanak bele bűneikbe, hanem megújulhassanak hitükben, és megújuljon életükben a Te megszentelő kegyelmed.

Tőled kérünk engedelmes, bátor hitet, hogy amikor a Te országod ügyéért küzdünk kell, tegyük azt félelem nélkül, benned bízva, tudva, hogy Te legyőzted a Sántát, és van hatalmad ma is népednek győzelmet adni.

Add meg, hogy életünket tudjuk Veled naponként Jézus Krisztus által megbékülve élni. Szeretnénk Neked az életünkből az elsőt, a legjobbat adni, mert az illik hozzád. Segíts Szentleked által, hogy erre valóban képesek legyünk. Legyen Tiéd a dicsőség mennyen és földön, örökkön örökké! Ámen

Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a te neved, jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is; mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek; és ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól; mert tied az ország, a hatalom és a dicsőség mindörökké. Ámen.

„Az Úr Jézus Krisztus kegyelme, az Isten szeretete és a Szentlélek közössége legyen mindnyájatokkal!”

(2Kor 13, 13)